

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3107/05
08.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Слободана Дражића, Николе Станојевића и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене ББ, чији је пуномоћник БА, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. број 1842/04 од 15. 08. 2005. године, у седници већа одржаној дана 08. 02. 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. број 1842/04 од 15. 08. 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лозници П број 590/04 од 21. 09. 2004. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди његово право својине над кат. парцели број аа површине од 0.08.00ха КО ВВ и он обавезан да туженој накнади трошкове овог спора исплатом износа од 20.400,00 динара.

Правноснажном пресудом Окружног суда у Шапцу Гж. број 1842/04 од 15. 08. 2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Општинског суда у Лозници П број 590/04 од 21. 09. 2004. године.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане другостепене пресуде сходно члану 386. ЗПП, Врховни суд је нашао: да ревизија тужиоца није основана јер у проведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда из новелираног члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Нису основани ни наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су рођени брат и сестра, који имају још једног брата и сестру. Отац им је преминуо 1974. године, а након његове смрти тужилац се одрекао свог наследног дела у корист мајке; тако да је предметна катастарска парцела број аа КО ВВ, поред осталих непокретности које су до тада биле својина њиховог оца, што је тужилац знао, постала искључива мајчина својина. Мајка им је преминула 1982. године и тек након њене смрти тужилац је сазнао да је она за живота располагала свом својом имовином уговором о доживотном издржавању овереним од стране судије Општинског суда у Богатићу Р број 81/78 од 01. 04. 1978. године, закљученим са туженом; због чега је обустављен покренути поступак расправљања заоставштине иза мајчине смрти. Тужилац је потом (заједно са другом сестром) водио спор за утврђивање ништавости тог уговора, који је окончан одбијањем његовог тужбеног захтева правоснажном пресудом Првог општинског суда у Београду П број 5946/92 од 08. 12. 1992. године. Он је дугогодишњи држалац предметне катастарске парцеле.

На бази утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су извели правилан материјално правни закључак да тужилац свакако није могао стећи право својине на предметној катастарској парцели по условима за такво оригинарно стицање својине прописаним у члану 28. став 4. новелираног Закона о основама својинско правних односа. Обзиром да цитирана законска одредба прописује, осим протеча рока од 20 година и савесност држаоца те непокретне ствари (на којој други има право својине) за све време рока потребног за одржај. Тужилац је међутим знао све време, да предметна катастарска парцела коју држи није његова.

Тачан је тужиочев ревизијски навод да се савесност државине претпоставља (док се супротно не докаже) у смислу члана 72. став 3. новелираног Закона о основама својинско правних односа; али се тиме неосновано напада правилно примењено материјално право, у исправном правном закључку нижестепених судова о тужиочевој несавесној државини предметне катастарске парцеле јер је државина савесна: ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова, сходно ставу 2. цитиране законске одредбе. У конкретном случају је изведеним доказима поуздано утврђено да је држалац – тужилац, то напротив знао.

Управо у контексту тог правног закључка о тужиочевој несавесној државини предметне катастарске парцеле, ирелевантни су за одлуку у овој правној ствари ревизијски наводи тужиоца: да се тужена незаинтересовано односила према његовој државини предметне катастарске парцеле, чему у прилог говори то што је на суседној катастарској парцели несметано саградио економски објекат и да је њихов сада покојни отац другачије расподелио своју имовину за случај смрти писаном изјавом која је изгубљена или нестала, а коју мајка није испоштовала; стога што се њима напада утврђено чињенично стање, са ког разлога се ревизија не може изјавити сходно члану 385. став 3. ЗПП.

Код утврђене чињенице да је тужилац знао да је након очеве смрти предметна катастарска парцела (наслеђем) постала мајчина, у чију се корист по сопственој изјави одрекао наслеђа; неоснован је његов ревизијски навод о наводној савесности јер савесни држалац у смислу већ цитираног члана 72. став 2. Закона о основама својинско правних односа није свестан да се његова фактичка власт разилази од правног стања.

Правилно су нижестепени судови одлучили и о накнади трошкова спора у смислу чланова 154. став 1. и 155. ЗПП.

Са свих изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у смислу члана 393. раније важећег ЗПП чија се правила примењују у поступку који је покренут пре почетка примене овог Закона а сходно члану 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" број 125/2004 од 22. 11. 2004. године, са применом од 23. 02. 2005. године).

Председник већа-судија

Стојан Јокић с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ